

Ikke fordi det er den store overraskelse, men alligevel har jeg det, som om hjertet springer over et par slag, når jeg læser Sartres formulering (side 69), at "der ikke gives andet formål med livet end det, vi selv lægger i det".

I en moden alder (57), hvor jeg kan kigge længere tilbage end frem, kan det let give anledning til filosofiske betragtninger. Ligesom Gittes søn (indlæg 11.08) efter en voldsom biografoplevelse siger "det er bare film", så synes jeg, at mange begivenheder, som dengang de fandt sted, var af yderste vigtighed, men nu i et tilbageblik forekommer helt ligegyldige. "Alt er hensigtsløst, denne have, denne by, jeg selv" (Sartre, side 69). Udadtil, når jeg skal beskrive det, har jeg haft – og har fortsat – mange spændende oplevelser. Indadtil mangler jeg fornemmelsen af, kontoen for gode oplevelser udviser en tilsvarende stor balance.

Også menneskets kendetegn, den frie vilje har jeg stor respekt for. Jeg lader mig ofte lede af impulsive indfald (som f.eks. en dag familien brokkede sig: Godt, så sælger vi huset og tager et år på rejse ud i den store vide verden). Med tiden kan jeg faktisk blive lidt nervøs over, hvad min "frie vilje" nu finder på og derfor undgår en beslutning. Turen gik fint, men der er også eksempler på mindre heldige indfald.

Tidsaspektet (side 72/73) kan jeg ligeledes genkende, idet jeg har den indstilling, at stort set alt kan blive bedre i morgen. Hvis nogen nægter mig noget, tror jeg som noget helt selvfølgeligt, at jeg på en eller anden måde nok skal få det (eller noget tilsvarende) alligevel. Da jeg var barn og fik at vide, at jeg skulle til at bruge briller (hvilken skam), hørte jeg om kontaktlinser. Da jeg fik at vide, at vi ikke kunne få børn, ja så blev vi skrevet op til at adoptere.

Måske fordi de fleste ting er kommet ganske let, ser jeg afsnittet om Frankl (side 74-75) som meget væsentligt. Af natur er jeg ikke hvad man kalder livsnyder (men hælder mere til opfattelsen af, at nydelsen ved at sidde bliver større, efter først at have stået op en tid). Jeg tror derfor, at for at finde meningen med tilværelsen, kræver det modgang, opofrelse og frem for alt intens fordybelse. Livsmeningen (lykken) består ikke i at få opfyldt alle sine egoistiske behov og ønsker (indadtil), men ved på forskellig vis at vinde andres anerkendelse, kærlighed og respekt (udadtil). Derfor åbner lykkens dør udad.

Søren